

“D el que sigui, però ministre, José Luis”, va pregar Jordi Sevilla a Rodríguez Zapatero l'endemà de la victòria socialista als comicis estatals de 2004.

No podia ser altrament. Gran amant de la novel·la negra, Sevilla no estava per protagonitzar-ne una de ben lluida: la que, a l'esberrany, amenaçava de deixar-lo fora de l'executiu. Si no podia ser d'Economia, tant se valia, però ministre. A Sevilla li degué voltar pel cap el títol d'una vella faula de Georges Simenon, *L'home que mirava passar els trens*, i, nerviós, es va trobar impel·lit a picar a la porta del president *in pectore*.

En realitat, Jordi Sevilla mai no ha perdut ni un sol tren, durant la seua vida política. Ni que haja estat a empentes i rodolons, sempre hi ha arribat abans que la locomotora no començara a traure fum. I això que, ja assegut al vagó, a vegades ha tingut la sensació de no haver agafat la direcció correcta. Ha estat la *baraka*, aquella que tant caracteritza Zapatero, la que màgicament l'ha menat a bon port.

L'optimisme perenne del president espanyol i el plus de sort que sembla guiar la seua trajectòria l'han dut a proposar ara Jordi Sevilla com a substitut de Joan Ignasi Pla, al capdavant dels socialistes valencians. A la mateixa compareixença en què n'anunciava la destitució com a ministre, Zapatero, embolica que fa fort, trobava una “molt bona idea” que Sevilla torne a València a fi de travessar la cruïlla en què es troba el PSPV-PSOE. Els pessims resultats electorals obliguen a renovar una cúpula que acumula vora vuit anys de gestió sense haver estat capaç de retallar distàncies amb el PP.

Però el risc de transitar aquest encreuament perillós amb Sevilla de conductor és considerable: l'ex-ministre és un pes ploma al si de la federació valenciana. Li manquen complicitats internes, un handicap en qualsevol organització i un convit al suïcidi en el cas del PSPV-PSOE. Sevilla, en qualsevol cas, sembla disposat a encomanar-se a la seua bona estrella i a remuntar, per enèsima vegada, una conjuntura delicada.

Entre dues aigües. Fa més d'un decenni que Jordi Sevilla viu enfilat al filferro. Un passat d'inquietuds polítiques com a militant de les Joventuts Comu-

Un salmó en plena mala maror

Jordi Sevilla, nascut a València un 19 de març, ha desenvolupat la vida política a Madrid, on ha tingut la sort de nedar sempre al costat guanyador. Fill de perdedors de la Guerra Civil i provinent del PCE, no va afiliar-se al PSPV-PSOE fins el 1998. D'aleshores ençà, però, la seua relació amb la federació valenciana ha estat distant. Ara té el repte d'adaptar-s'hi.

nistes i del PCE, i la precocitat a l'hora d'aprovar unes oposicions a economista de l'estat –va aconseguir la plaça a només 27 anys– van projectar-lo a l'òrbita del PSOE. Encara jove –i gràcies a la influència del seu germà José Víctor, que era secretari d'estat d'Hisenda–, va assessorar en afers econòmics Felipe González. Més endavant, va col·laborar amb Pedro Solbes al Ministeri d'Afers Estrangers –Solbes coordinava les relacions de l'estat amb la Unió Europea– i, ja com a cap de gabinet del ministre,

a les àrees d'Agricultura –de 1991 a 1993– i d'Economia –de 1993 a 1996.

L'experiència acumulada li va permetre de continuar lligat al PSOE quan aquesta formació va abandonar la Moncloa, tot i que encara –també com Solbes– sense carnet. Com a assessor del grup socialista al Congrés va teixir una estreta relació amb el secretari general que havia rellevat González, Joaquín Almunia.

Justament quan les turbulències al PSOE eren més agudes, Jordi Sevilla va donar-se d'alta al partit i va situar-se cla-

rament del costat d'Almunia. L'aposta, fallida en un principi, va reeixir a termini mitjà. Si bé els militants, en un procés d'eleccions primàries innovador, havien escollit Josep Borrell com a candidat a la presidència del govern espanyol, aquest va acabar dimitint i deixant el lloc a qui havia estat derrotat a les urnes. Tot i que en el passat Sevilla també havia treballat prop de Borrell, d'aquest procés convuls, el valencià n'eixí molt beneficiat.

La direcció socialista del carrer de Ferraz, que ara saludaria que Sevilla liderara el PSPV-PSOE, el 1999 ja va moure els fils perquè l'any 2000 s'estrenara com a diputat a l'hemicicle de la carrera de San Jerónimo. Tot i gaudir de la confiança d'Almunia, Jordi Sevilla no tenia cap ascendent a la seu valenciana: comptava només dos anys d'afiliació i havia viscut més pendent de Madrid que no de València.

Però, així com l'elecció de Borrell acabà esdevenint *interrupta*, la votació de l'agrupació socialista castellonenca sobre la persona que havia d'ocupar el número u de la seua llista al Congrés —l'única plaça segura, en aquella època de majories conservadores— va mancar de tota validesa. Almunia, des de Madrid, va imposar Sevilla, per damunt de l'oriünd Mario Edo, com a cap de candidatura.

El problema venia de València, on el comitè havia proposat una llista en què Sevilla ocupava el número set. Un lloc d'eixida més que dubtosa, precedit per

capitostos del partit, com ara Ciprià Ciscar, Carme Alborch, Ricard Pérez Casado... o Joan Ignasi Pla, situat a la casella número sis, justament davant Sevilla. Almunia, que volia de totes passades tenir-lo al Congrés, va trobar dificultats per a introduir canvis de fons a la proposta de València i va intervenir a la de Castelló, no tan problemàtica. D'ací prové, per tant, el lligam de Sevilla amb les comarques del nord del País Valencià.

Nova Via. Aznar va arrasar i Almunia va plegar. Jordi Sevilla ràpidament va remuntar el curs del riu, tot remant de bracet d'un grup de joves diputats —ell, de fet, era el de més edat. L'equip, que Sevilla va voler batejar amb el nom de Joves Turcs i que hom va anomenar Grup del Croissant —evocant la *foto de la truita* i aprofitant que van menjar-ne, a casa de l'ex-candidata de Madrid Trinidad Jiménez—, finalment bandejà les reminiscències otomana i gastronòmica en favor d'una de més socialdemòcrata i anglosaxona: Nova Via. El cap de colla, José Luis Rodríguez Zapatero, va imposar-se de manera ajustada al favorit José

Sevilla no va ser delegat del PSPV al congrés que va encimbellar Zapatero

Bono en un històric congrés i lidera el PSOE des d'aquell juliol de 2000.

Al congrés, Sevilla no hi va anar: novament es ressentia de l'escassa connexió amb el PSPV, i no obtingué acta de delegat. Ni per València, ni per Castelló. Sevilla, que fins i tot s'havia postulat com a portaveu de la nombrosa delegació del País Valencià, al remat no tenia ni veu ni vot en el conclave en què mig miler de militants situaven Rodríguez Zapatero al cim del partit.

Si en el cas d'Almunia havia apostat pel guanyador i només va esdevenir afavorit de rebot, en aquest cas Sevilla, a les portes del Palau de Congressos de Madrid, donava suport a David i acabava tombant, ni que fóra per poc, Goliat. El valencià passava de diputat amb calçador a destacat membre de l'executiva federal socialista: tan destacat, que era el ministre d'Economia a l'ombra, l'autor de frases tan famoses com aquella de les "dues tardes" que costaria a Zapatero d'aprofundir en temes econòmics.

La relació amb el nou secretari general, però, va deteriorar-se. La frase suplicatòria que Jordi Sevilla va exposar a Zapatero hores després del 14 de març de 2004 partia, en efecte, de la convicció que ja no era un fix en les travesses del lleonès. Siga com siga, el nou president va ascendir-lo a ministre d'Administracions Públiques, cartera que, temps enrere, havia dut de la mà Almunia i Juan Manuel Eguíagaray, una altra persona que de fa anys que té Sevilla en gran estima.

"Deixar de ser ministre pot ser tan meravellós com començar a ser-ho", ha afirmat Jordi Sevilla en saber que eixia del gabinet. "Continue pensant que tinc moltes coses a fer", reitera a aquells que l'interroguen pel seu futur polític. Haver fet realitat el somni de ministre, la seua aspiració més ambiciosa, no implica que ara pose punt final al periple polític. Aquesta setmana mateix podria anunciar, precisament, que optarà a la secretaria general del PSPV-PSOE.

Sevilla, que té "la sensació d'haver viscut diverses vides", ara n'encararia una que de segur que li depararà fortes emocions. La federació socialista valenciana, asserenada des que Joan Ignasi Pla és al capdavant, és molt procliu a la maror. Les agulles anuncien tempesta, però Jordi Sevilla és un salmó de la política.

Victor Maceda